Р Е Ш Е Н И Е
№ 40450

гр. София, 19.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 43 състав,** в публично заседание на 14.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **9657** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 2 и чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба с вх. № УП 33575 от 03.08.2026 г., подадена от Х. А. И., [дата на раждане] в с. Ал С., област Д. А., гражданин на С., Л., с посочен съдебен адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 8, против Решение № 214Х от 09.07.2026 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с която е отхвърлена като недопустима последващата молба за международна закрила, подадена от Х. А. И. с вх. № КП-01-1778 от 22.06.2026 г.

В подадената жалба оспорващият релевира доводи за незаконосъобразност на обжалвания административен акт. Поддържа се, че административният орган недопустимо е излязъл извън предмета на предварителното производство по чл. 76а и сл. от ЗУБ и чл. 55 от Регламент (ЕС) 2024/1348, като вместо да се ограничи до проверка за наличието на нови обстоятелства и елементи, фактически се е произнесъл по съществото на молбата, анализирайки предпоставките за предоставяне на бежански и хуманитарен статут. Твърди се, че подходът на органа е формален, без реална индивидуална оценка на личната бежанска история, уязвимостта и специфичните нужди на кандидата. По съществото на материалноправната преценка жалбоподателят развива съображения за неправилна оценка на обстановката по сигурността в С. и по-специално в област Д. А.. Твърди, че след издаване на оспореното решение са настъпили нови съществени обстоятелства по смисъла на чл. 142, ал. 2 от АПК – ескалация на въоръжения конфликт между временното правителство и С. демократични сили, зачестили атаки и засади на спящи клетки на терористичната групировка ИДИЛ, разрушена инфраструктура и замърсяване с мини и

невзривени боеприпаси. Позовава се на практиката на Съда на Европейския съюз по дело C-465/07 (E.) и дело C-901/19 (CF и DN), като поддържа, че нивото на безогледно насилие в региона е изключително високо и самото присъствие там поражда реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС (съответно чл. 15 от Регламент (ЕС) 2024/1347).
Наред с това в жалбата се навеждат твърдения за възникнал личен риск от преследване – получени през март 2026 г. от роднини сведения, че е издирван от местните сили за сигурност на преходното управление поради минал отказ да се присъедини към въоръжени структури, политически изказвания, фалшиви доноси и минали връзки на семейството с държавната администрация, както и че през юли 2026 г. домът му в С. е бил напълно разрушен от експлозия на остатъчни боеприпаси. Моли съда да отмени оспореното решение и да задължи органа да допусне последващата молба до разглеждане по същество.
Ответникът – интервюиращият орган при ДАБ при МС, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Поддържа, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила и материалноправните разпоредби на приложимия от 12.06.2026 г. Регламент (ЕС) 2024/1348 и ЗУБ. Изтъква, че изложените в последващата молба твърдения представляват повторение на вече обсъдени факти и общи съображения за обстановката в страната по произход, които не изпълняват изискването за нови относими елементи по чл. 55, §§ 3 и 5 от регламента.
Административен съд София-град, след като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:
Жалбоподателят Х. А. И. е сирийски гражданин, от арабски етнически произход, изповядващ ислям (сунит), женен, [дата на раждане] в с. Ал С., област Д. А., С.. Чужденецът е подал първоначална молба за международна закрила на 31.07.2024г., заведена под рег. № 1993/31.07.2024 г. в РПЦ – Х.. В проведеното на 20.08.2024 г. интервю по първоначалната молба кандидатът е заявил, че е напуснал С. поради липса на спокойствие и липса на работа. Посочил е, че е живял в [населено място], област Д. А. – район, контролиран по това време от кюрдските сили, които призовавали младежи, но изрично е подчертал, че той лично не е бил търсен от тях и не е получавал призовка за влизане в редовната сирийска армия. Категорично е декларирал, че никога не е членувал в политическа партия, не е имал проблеми с официалните власти, не е бил арестуван или съден, спрямо него не са отправяни заплахи, не е упражнявано насилие и не е имал проблеми на етническа или религиозна основа. Посочил е, че съпругата му, трите им деца, родителите му, сестра му и петимата му братя продължават да живеят в родното му село.
С Решение № 11122/25.10.2024 г. на председателя на ДАБ при МС на Х. А. И. е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут. Решението е било оспорено по съдебен ред, като с Решение № 5784/16.12.2024 г. Административен съд – Хасково е отхвърлил жалбата на чужденеца. Решението на съда е влязло в законна сила на 25.01.2025 г., с което производството по първоначалната молба е окончателно приключило.
На 22.06.2026 г. Х. А. И. е подал до ДАБ при МС писмена молба, заведена с вх. № КП-01-1778/22.06.2026 г., с искане за предоставяне на международна закрила (по съществото си последваща молба по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗУБ и чл. 3, т. 19 от Регламент (ЕС) 2024/1348). Към молбата не са приложени никакви писмени доказателства.
В молбата от 22.06.2026 г. молителят сочи като основания за ново разглеждане: общата нестабилност в С. след смяната на режима в края на 2024 г. (управлението на преходното правителство на А. ал-Ш. / бивша ХТШ); страх от терористични структури и ислямски фундаменталисти; опасения от принудителна мобилизация; твърдение, че къщата му в С. е

унищожена; тежка хуманитарна и икономическа криза и затруднен достъп до здравеопазване. Наред с това изтъква личната си интеграция в Република България, липсата на криминални прояви, желанието си да работи и да се издържа самостоятелно, без да бъде в тежест на социалната система.

В рамките на образуваното административно производство интервюиращият орган е изискал и съобразил актуална справка за държавата по произход с вх. № МД-02-241 от 25.06.2026 г., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС. Справката отразява официалните данни на ВКБООН, съгласно които от 08.12.2024 г. до края на март 2026г. в С. доброволно са се завърнали над 1,56 милиона лица; отчита се съществено подобрение в рейтинга на гражданските права според F. H.; възстановяват се държавните институции и се провеждат реформи под ръководството на преходното правителство.

Въз основа на представените писмени сведения и служебната информация интервюиращият орган е постановил оспореното Решение № 214Х от 09.07.2026 г., с което е отхвърлил последващата молба като недопустима на основание чл. 55, §§ 3 и 4 във вр. с чл. 38, § 2 от Регламент (ЕС) 2024/1348 и чл. 76б от ЗУБ, поради липса на нови елементи или констатации, които значително да увеличават вероятността за предоставяне на международна закрила, и е разпоредил изпълнението на наложената ПАМ за връщане с рег. № 6865 ПАМ - 555/15.07.2024 г. на ГДГП.

В съдебното производство по делото е приета и приобщена Справка с вх. № МД-02-376 от 08.10.2026 г. на Дирекция „Международна дейност и проекти“ при ДАБ при МС относно актуалното състояние на сигурността, обществено-политическата обстановка, здравеопазването и племенната структура в С. и по-специално в област Д. А.. От данните в справката се установява, че към септември 2026 г. цялата територия на област Д. А. се намира под пълния военен, административен и политически контрол на преходното правителство на С. след споразумението с кюрдските сили и разпускането на автономните структури на D. през януари 2026 г. След пика на военните действия през януари 2026 г., мащабът на насилието рязко спада, като през май 2026 г. са документирани едва 23 инцидента в цялата област, а броят на цивилните жертви от въоръжено насилие е сведен до двама души за месеца. Няма данни за интензивни бойни действия след януари 2026 г., като силите за сигурност провеждат успешни операции срещу спящи клетки на ИДИЛ.

От правна страна: Жалбата е подадена от активно легитимирано лице – адресат на неблагоприятен индивидуален административен акт, в законоустановения 7-дневен преклузивен срок по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ, пред компетентния съд и срещу акт, подлежащ на пряк съдебен контрол. Поради това жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен административен орган по смисъла на чл.76б, ал. 1 от ЗУБ и чл. 55, §§ 3–4 от Регламент (ЕС) 2024/1348 – длъжностно лице (интервюиращ орган), надлежно оправомощено със Заповед № РД-05-415 от 12.06.2026 г. на председателя на ДАБ при МС. Актът е съставен в изискуемата от закона писмена форма (чл. 59, ал. 2 от АПК) и съдържа ясни и изчерпателни фактически и правни основания за неговото издаване, позволяващи на адресата да разбере мотивите на органа и да организира защитата си, а на съда – да упражни ефективен съдебен контрол.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения. На първо място, неоснователно е възражението за непроведено лично интервю с кандидата в фазата на предварителното разглеждане. Към молбата, подадена на 22.06.2026 г., намира пряко приложение чл. 55, § 4 от Регламент (ЕС) 2024/1348, съгласно който предварителното разглеждане на последваща молба се

извършва въз основа на писмени сведения или лично интервю, като интервюто може да не се проведе, когато от писмените сведения е ясно, че молбата не съдържа нови елементи по § 3. Тази норма се явява специална спрямо общото правило за интервюиране и кореспондира с разпоредбата на чл. 13, § 11, б. „г“ от Регламент (ЕС) 2024/1348 и националната норма на чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ. Тъй като в депозираната писмена молба не са представени нови относими доказателства и не са изложени факти, непознати на органа от предходното производство, интервюиращият орган законосъобразно е упражнил правомощието си да постанови решение въз основа на писмените сведения по преписката.

На второ място, неоснователни са доводите за нарушено право на защита поради липса на указания на арабски език или нередовно връчване. От приложеното по делото административно решение е видно, че същото е връчено лично на жалбоподателя на 03.08.2026 г. чрез преводач на разбираем за него език, което е удостоверено с подписите на чужденеца, преводача и длъжностното лице. Връчването е постигнало своята цел, тъй като оспорващият е подал в срок подробна, мотивирана жалба, упражнявайки в пълен обем правото си на съдебна защита.

На трето място, съдът намира за неоснователно оплакването, че административният орган недопустимо е навлязъл в разглеждане на спора по същество, обсъждайки критериите по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ (чл. 13 и чл. 18 от Регламент (ЕС) 2024/1347).

Оспореното решение съответства изцяло на материалноправните разпоредби на Регламент (ЕС) 2024/1348, Регламент (ЕС) 2024/1347 и ЗУБ. Съгласно чл. 38, § 2 във връзка с чл. 55, §§ 3, 5 и 7 от Регламент (ЕС) 2024/1348 и чл. 13, ал. 2 от ЗУБ, последващата молба за международна закрила задължително се отхвърля като недопустима, когато кандидатът не е представил и не са възникнали нови относими елементи или констатации относно личното му положение или държавата по произход, които значително да увеличават вероятността за предоставяне на международна закрила. По смисъла на чл. 55, § 5 от Регламента, нов елемент е този, който кандидатът не е бил в състояние да представи в предходното производство без своя вина, като по-рано представими елементи не се вземат предвид, освен ако значително увеличават вероятността за закрила.

В конкретния казус правилно интервюиращият орган е приел, че наведените в молбата от 22.06.2026 г. обстоятелства нямат характер на нови относими елементи във връзка с представяне на хуманитарен статут. Желанието на жалбоподателя да работи, липсата на извършени правонарушения и предприетите стъпки за лична адаптация в приемащата държава са фактори, касаещи неговия социално-битов статус в Република България, но са напълно ирелевантни към института на международната закрила. Те не установяват наличие на риск от преследване или нечовешко отношение в С. и не могат да послужат като основание за допускане на последваща молба.

Въпросът за отбиване на военна служба е бил изрично заявен и подробно изследван в предходното административно и съдебно производство, приключило с влязло в сила Решение №5784/16.12.2024 г. на Административен съд – Хасково. Още тогава е установено, че кандидатът никога не е бил призоваван, търсен или преследван за военна служба. Наред с това, съгласно официалната актуална информация за С., задължителната продължителна наборна военна служба е премахната от новата преходна власт, поради което тези опасения са напълно лишени от предмет и не обосновават нов риск.

Неоснователни са доводите в жалбата, че промените в С. след края на 2024 г. и актуалната ситуация през 2026 г. представляват ново обстоятелство, обосноваващо риск от безогледно насилие. В съответствие с чл. 142, ал. 2 от АПК съдът прецени актуалната обстановка в страната на произход към момента на приключване на устните състезания въз основа на служебно

събраните доказателства – Справка с вх. № МД-02-241 от 25.06.2026 г. и Справка с вх.№ МД-02-376 от 08.10.2026 г. на Дирекция „Международна дейност и проекти“ при ДАБ при МС.
Съгласно задължителната практика на Съда на ЕС по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО (възпроизведен в чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС и чл. 15, б. „в“ от Регламент (ЕС) 2024/1347) по дело C-465/07 (E.), дело C-285/12 (D.) и дело C-901/19 (CF и DN), сериозната и индивидуална заплаха за живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие при въоръжен конфликт може по изключение да се счита за установена без доказване на специфични лични характеристики единствено тогава, когато степента на безогледно насилие достига толкова изключително високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице само поради присъствието си на съответната територия би било изложено на реален риск от тежки посегателства.
От приетите по делото актуални справки се установява по несъмнен начин, че обстановката в С. и конкретно в област Д. А. не достига този висок интензитет на безогледно насилие. След падането на режима на Б. А. през декември 2024 г. и подписването на споразуменията между преходното правителство на А. ал-Ш. и кюрдските сили през януари 2026 г., цялата област Д. А. се намира под пълен военен и административен контрол на сирийската държава. Конфликтът е деескалирал значително – броят на инцидентите със сигурността е намалял драстично от 103 през януари 2026 г. до 23 през май 2026 г., а броят на цивилните жертви от въоръжено насилие за целия регион през май 2026 г. е сведен до двама души. Силите за сигурност упражняват ефективен контрол и неутрализират отделните изолирани клетки на ИДИЛ. Фактът, че над 1,56 милиона сирийски бежанци и над 1,2 милиона вътрешно разселени лица вече са се завърнали по домовете си, категорично опровергава тезата за наличие на повсеместен и неизбежен риск за цивилното население. Съществуващите икономически затруднения, щети по сградния фонд или локално замърсяване с неизбухнали боеприпаси (спрямо които се провежда държавно разчистване) представляват общи последици от миналия конфликт, но не съставляват безогледно насилие по смисъла на закона (в този смисъл е и константната практика на Върховния административен съд по сходни казуси за област Д. А. – Решение № 8454 от 13.08.2025 г. по к.адм.д. № 1576/2025 г.; Решение №6799 от 23.06.2025 г. по к.адм.д. № 1160/2025 г.; Решение № 7942 от 16.07.2025 г. по к.адм.д. № 5173/2025 г.; Решение № 5704 от 02.06.2025 г. по к.адм.д. № 4524/2025 г.; Решение № 5132 от 19.05.2025 г. по к.адм.д. № 3485/2025 г.).
Твърденията в жалбата, че през март 2026 г. жалбоподателят разбрал от роднини, че е обект на персонално издирване от новите служби за сигурност поради минали политически изказвания, отказ да воюва или връзки на семейството с администрацията, както и че през юли 2026 г. къщата му била взривена, са изцяло голословни и недоказани. Тези твърдения не са били заявени пред административния орган при подаване на последващата молба на 22.06.2026 г., нито са подкрепени с каквито и да било писмени доказателства. Нещо повече – те са в явно и непреодолимо противоречие с личните декларации на кандидата по време на интервюто в първоначалното производство, в което той изрично и последователно е заявил, че никога не е имал политическа дейност, никога не е бил заплашван или търсен от властите и семейството му спокойно пребивава в родното място. Поради това тези декларации не отговарят на кумулативните стандарти за достоверност по чл. 4, § 5 от Регламент (ЕС) 2024/1347 и чл. 75, ал.3 от ЗУБ и не съставляват нови факти, годни да обосноват допустимост на молбата.
По изложените съображения съдът намира, че обжалваното Решение № 214Х от 09.07.2026 г. на интервюиращия орган при ДАБ при МС е валиден, процесуално и материално законосъобразен административен акт, издаден в съответствие с целта на закона. Подадената срещу него жалба е изцяло неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК във връзка с чл.87 от ЗУБ, Административен съд София-град, Първо отделение, 43 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. А. И., [дата на раждане] в с. Ал С., област Д. А., С., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], против Решение № 214Х от 09.07.2026 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което на основание чл. 55, §§ 3 и 4 във връзка с чл. 38, § 2 от Регламент (ЕС) 2024/1348 и чл. 76б от Закона за убежището и бежанците е отхвърлена като недопустима последващата му молба за международна закрила с вх. № КП-01-1778 от 22.06.2026 г.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: